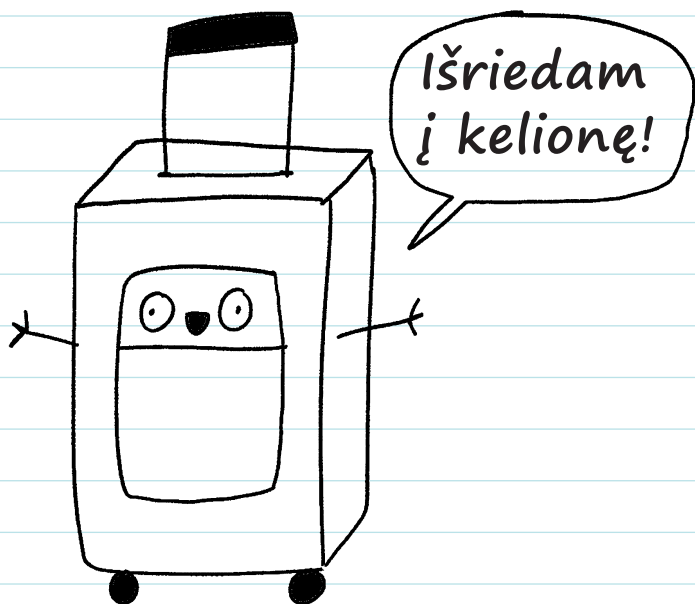
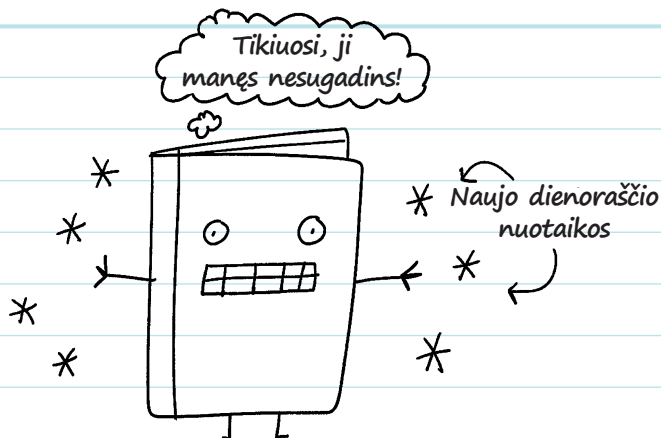

SVEIKA, VASARA!

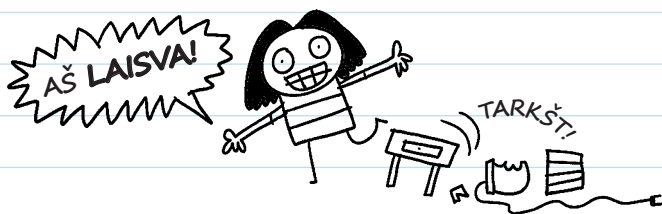

Paprastai pradėdama naują dienoraštį labai jaudinuosi. Sąsiuvinio lapai visada būna tokie naujutėliai. Balti, švarūs, nesutepti rašalo dėmėmis ir dar nematę maisto trupinių. Nenoriu tokio sugadinti.

Bet šiandien man vienodai. Trykštu džiaugsmu. Pats laikas
JĮ SUGADINTI!

Oficialiai baigiau penktą klasę ir ką tik savo kambarįje sušokau
laimės šokį. Netyčia sudaužiau stalinę lempą.

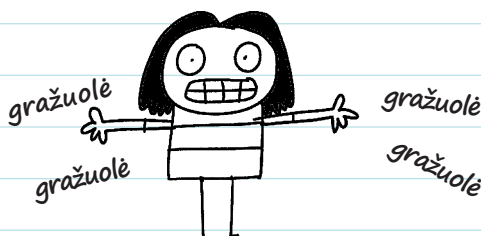

Bet tai ne pagrindinė mano džiaugsmo priežastis. Su geriausia drauge ir tikra
nusikaltimų bendriniu Raile Švišer važiuojame į *VASAROS STOVYKLĄ*!!!

Ji vadinasi „Pušų slėnis“ ir ten atostogauja vien mergaitės. Stovykloje mudvi praleisime VISA MĖNESĮ. Na, žinot... KARTU. Išvykstame po dviejų dienų.

Gera, gerai. Tuoj viską papasakosiu. Bet jei jau pradėjau rašyti naują dienoraštį, verta pradėti nuo pradžių. Pirmiausia prisistatysiu. Žinau, truputį nuvalkiota, bet teks pakentėti. Aš vardu Rubė Foks (antro vardo neturiu). Atradau maždaug taip:

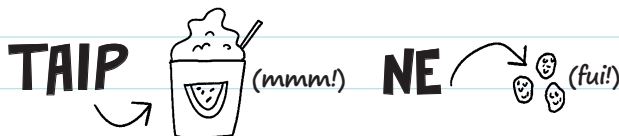
Mama sako, kad tikrovėje esu daug *gražesnė*, bet mamos visada taip sako. Beje, nemėgstu piešti nosių. Su mama gyvename nedideliame kotedže Masačusetse. Kotedžas yra namas, padalytas pusiau ir sujungtas su kitais pusiau padalytais namais. Mūsiškis atrodo štai taip:

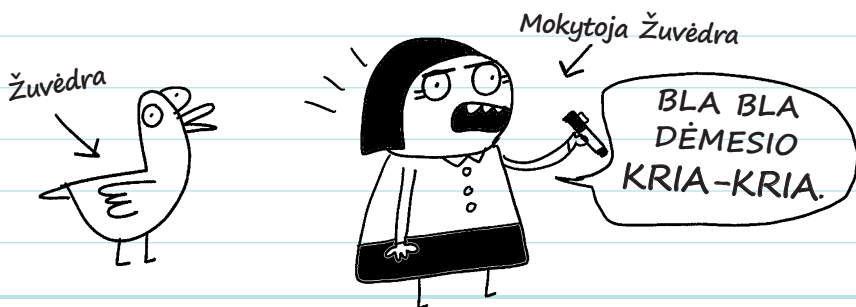
Mano kambarys mažytis, bet jame telpa viskas, ko man reikia. Čia jaučiuosi
laimingiausia.

Ką aš labiausiai mėgstu (vardiju ne eilės tvarka): piešti, rašyti, keptus
sumuštinius su sūriu, savo kambarį ir arbūzų slašus. Ko labiausiai nemėgstu:
matematikos, razinų, „tuk tuk, kas ten?“ tipo juokelių, prekybos centrų ir
pieštukų, kurių neįmanoma ištrinti.

Mokslų metai buvo visai NEBLOGI. Na, bent jau penktą klasę baigiau
neblogais pažymiais. *Stengiausi* susikaupti per pamokas, bet dažniausiai vis
tiek ką nors pašaliodavau sėsiuvinėje. Mano mokytojos vardas Zedra... Dar ji
žinoma kaip mokytoja Žuvėdra. Taip ją praminė mūsų klasės vaikai, nes jos nosis
primena snapą ir kalbėdama ji klykauja visai kaip žuvėdra.

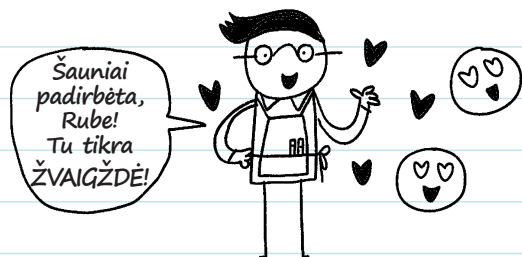
Jai labai patiko mus stebinti netikėtais testais, kuriuos vadinu „triestais“, nes per juos taip susijaudinu, kad, atrodo, tuoj į kelnes pridėsiu. Negelbėjo ir tai, kad mūsų klasės genijė ir mokytojos numylėtinė Džulija Deivis testus sprendė taip greitai, kad net pieštukas rūkdavo. Tada imdavau šukbėti ir aš, bet tik apsipildavau prakaitu, o smegenys staiga išskrisdavo lauk.

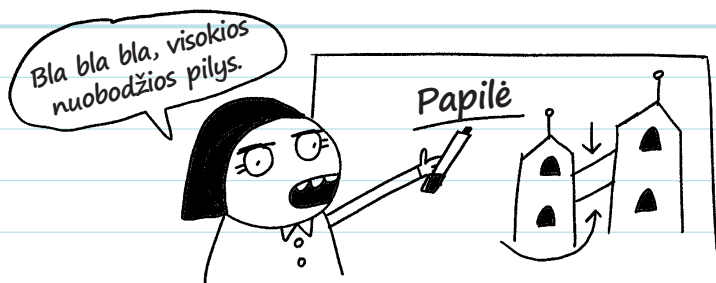
Dailė buvo, yra ir visada bus mano mėgstamiausias dalykas, nes niekam ne paslaptis – man labai patinka piešti. Be to, šiemet mums paskyrė naują mokytoją, ponaitį Lovelą. Visos klasės mergaitės kraustėsi dėl jo iš proto. Mokytojas kalbėjo su britišku akcentu ir nuolat kartojdavo tas pačias frazes „šauiniai padirbėta“, „puodelis arbatos“ ir „tiesiog puikumėlis“.

Jis neabejojo, kad esu talentinga dailininkė ir ateityje man prognozavo didelę šlovę.

TIRPSTU...

Labiausiai mokykloje džiugino tai, kad šiemet su Raile mokėmės toje pačioje klasėje. Bet mokytoja Žuvėdra tuo visai nesidžiaugė. Ji greitai suprato, kad mus reikia sodinti kuo toliau viena nuo kitos, kitaip būtinai pradėsime nevaldomai juoktis. O prajuokinti mus labai lengva. Ir dažniausiai nesusilaikome išgirdusios kokią kvailystę. Pavyzdžiui, kartą per istorijos pamoką mokytoja pasakojo apie Viduramžių pilis ir lentoje užrašė žodį „PAPILĖ“.

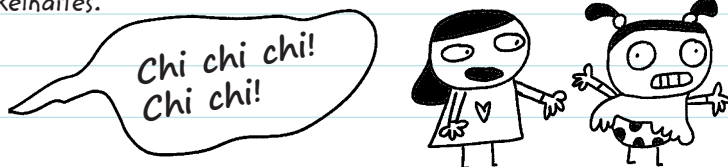
Jei nežinai, papilė yra vieta prie pilies arba šalia pilies. Mudvi su Raile iškart susižvalgėme ir abi be garso ištarėme: „PAPULIAI.“ Kuo labiau stengėmės nesijuokti, tuo juokingiau darėsi. Man atrodo, prunkšdama net truputį apsišlapinau.

Mes draugaujame nuo tos dienos, kai pirmoje klasėje fotografavomės bendrai nuotraukai. Tąkart vilkėjau naują suknelę (beje, tai buvo turbūt paskutinis kartas gyvenime, kai vilkėjau suknelę) ir buvau išėjusi į tualetą. Kai grįžau į klasę, visi vaikai kikenė. Naujokė mergaitė (į sceną žengia Raile) priėjo prie manęs ir pasakė:

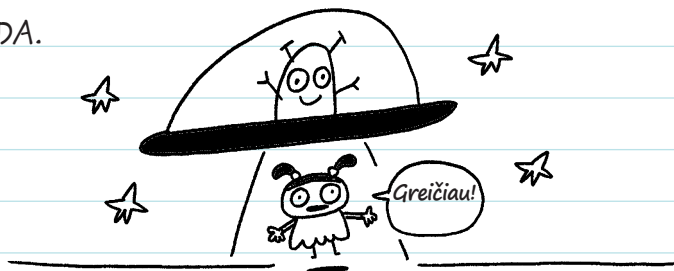
– Tavo suknelė įstrigo.

Ir tikrai. Pasinaudojusi tualetu, užsitempiau kelnaites, o kartu su jomis ir suknelės kraštą. Taip VISAI KLASEI pademonstravau savo taškuotas Pelytės Minės kelnaites.

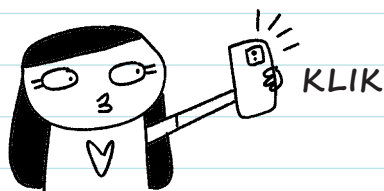
Jei tą akimirką mane kėsintųsi pagrobti ateiviai, būčiau nė kiek neprieštaravusi.

BAISI GĖDA.

Mes su Raile daug kuo panašios, bet kartu ir labai skirtingos. Turbūt galima sakyti, kad ji yra populiari. Sportiška ir aktyvi. Patinka visiems berniukams. Madingai rengiasi, mėgsta dažytis ir purškiasi vaniline kūno dulksna.

Ir dar ji turi „iPhone“.

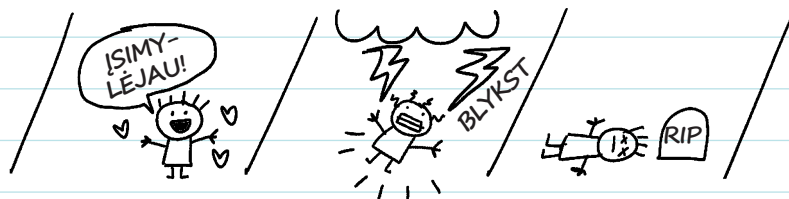

Aš nė iš tolo nesu populiari, niekada nelankiau jokio sporto būrelio ir negalėsiu turėti telefono, kol man nesukaks trylika. (Ech. Laukti liko dar dvejus metus.) Mama sako, kad socialiniais tinklais galėsiu naudotis tik nuo aštuoniolikos. Bet dėl to neliūdžiu, nes manau, kad tai tuščias laiko švaistymas. Railei socialiniais tinklais leis naudotis nuo šešiolikos ir ji jau dabar kuria būsimus patarimų įrašus apie stilių ir makiažą. Jos pirmasis įrašas vadinsis „Kaip pasidaryti nepriekaištingą katės akių makiažą“.

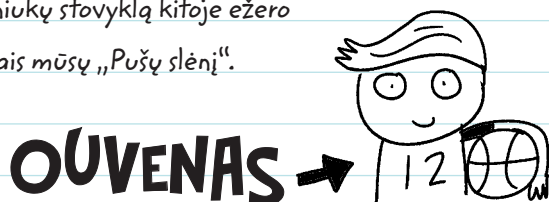
Aš nežinočiau, ką daryti su akių kontūro pieštuku, net jei nuo to priklausytų mano gyvybė. Nors ne, atsiimu žodžius – ŽINOČIAU, ką su juo daryti, bet tikrai nenutuokčiau, kam jis iš tikrųjų SKIRTAS.

Nežinau ir man visai nerūpi, ką apie mane galvoja klasės berniukai. Railė sako, kad meluoju, bet tai tiesa. Niekada nebuvau niekuo susižavėjusi ir niekas nebuvo susižavėjęs manimi. (Išskyrus britų svajonių jaunikį mokytoją Lovelą.) Ir apskritai, kaip žinoti, kad kuo nors susižavėjai? Ar aplink tą žmogų pamatai spindint stebuklingą aurą? Tarsi ji būtų apsupęs spiečius jonvabalių? O gal susižavėjus į sielą trenkia žaibas? (Auč!)

Didžiausias visų laikų Railės susižavėjimo objektas yra Oūvenas Grifonas. Šiais metais jis mokėsi mūsų klasėje. Geriausias visos laidos krepšinininkas ir futbolininkas. Šviesiaplaukis, mėlynakis. Ir šiemet jis vyksta į „Briedžių kalvagūbrį“ – berniukų stovyklą kitoje ežero pusėje, tiesiai priešais mūsų „Pušų slėnį“.

Railė tai sužinojo iš savo mamos, nes ji kartu su Oūveno mama lanko mano mamos vedamus zumbos užsiėmimus (apie savo mamą tuoj papasakosiu). Railė laiko sukryžiausi pirštus ir tikisi, kad šiemet stovykloje jos su Oūvenu laukia *pirmasis bučiny*.

Paširodo, berniukai iš stovyklos „Briedžių kalvagūbris“ atvažiuoja pašokti į mergaičių stovyklos diskoteką.

Vien apie tai pagalvojus man susuka skrandį. Kaip sakiau, suknelių nenešioju.

Railė yra drąsesnė už mane ir tokia buvo visada. Nemėgstu daryti to, kas verčia išeiti iš komforto zonos. Pavyzdžiui, kai reikia apnuoginti sielą. Bet kai šalia yra Railė, lengviau prisiverčiu daryti tai, ko viena nedrįsčiau.

Kaip tik todėl aš laaaabai džiaugiuosi, kad stovykloje mudvi gyvensime viename namelyje. Dar niekada nebuvo išvykusi iš Masačusetso, todėl man šios atostogos – didelis įvykis. Maža to, niekada nebuvo palikusi namų ilgesniam laikui nei savaitgalio nakvynė pas Railę. Pasirodo, jos pusseserė Katrina (Ketė) į tą pačią stovyklą važiuoja kasmet ir ją tiesiog dievina. Mes vasarai jokių planų neturėjome, todėl Railė įkalbėjo mane važiuoti. Kai paklausiau mamos, ar galėsiu, jos veidas tapo panašus į žuvies.

– TU nori važiuoti į vasaros stovyklą? – paklausė ji.

O tada sušoko savo garsų „kaip aš tavimi didžiuojuosi“ šokį. Nebuvo apsieita be tradicinių aukštų mostų kojomis ir klubų kraipymo. Viskas atrodė maždaug taip...

DABAR LAIKYKIS

Mano mama (arba Pola Foks) dirba asmenine trenere ir moko zumbos. Jei nežinote, kas yra zumba, tuoj paaiškinsiu. Iš esmės tai tokia treniruotė, kurioje pagal muziką mosikuoji rankomis ir kojomis kaip laukinė beždžionė, kol visai netenki jėgų ir griūni negyvas. Sporto klube, kuriame mama dirba, visi ją vadina Pašėlusia Pola, nes ji tiesiog trykšta energija. O net negeria kavos.

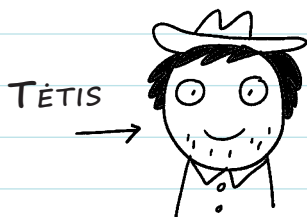
Blogiausia būna rytais, kai ji mane žadina į mokyklą. Staigiu mostu pakelia žaliuzes, nutraukia nuo manęs antklodę ir išsijautusi į zumbos instruktorės vaidmenį rėkia:

– O dabar keliamės, keliamės, keliamės! Viens, du, trys, judinam kūną!

Tikrų tikriausia *kankynė*.

Ji ir tėtis, dar žinomas kaip Kalvinas Foksas, pernai išsiskyrė.

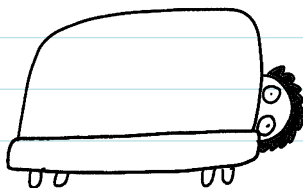
Jie pareiškė, kad laikui bėgant atitolo vienas nuo kito ir kad dėl to jų meilė man nė kiek nesumažėjo, bla bla bla. Aš dėl to galvos nesuku. Niekada nesijaučiau kaip tas vaikas iš filmų, kuris mano, kad jo gyvenimas sugriuvo, nes tėvai išsiskyrė. Pažįstu daugybę vaikų, kurių tėvai gyvena atskirai. Aš gyvenu su mama, o su tėčiu pasimatau kartais. Dažniausiai per gimtadienius ir šventes. Jis gyvena už poros miestelių nuo mūsų ir groja kantri muzikos grupėje „Upių klajokliai“. Tėtis bandė ir mane sudominti kantri muzika, bet man ji primena kačių kniaukimą.

Kartais pagalvoju, kaip būtų augti su broliu arba sese. Railė turi jaunesnį brolių Harį. Jam šešeri, ir jį domina tik du dalykai – pokemonai ir erzinti Railę.

Jis visada nori būti su mumis ir nuolat mus visur sekioja. Kartais apsimeta, kad išeina, o iš tikrųjų toliau šnipinėja pasislėpęs už baldų.

Jei turėčiau brolių ar sesę, turbūt tektų dalintis savo kambariu. Ačiū, bet NE.

Be Railės, artimiausias mano draugas, atstojantis ir brolių, ir sesę, yra Antinas Džimas.

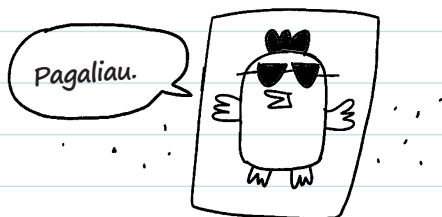
Antiną Džimą gavau vos gimusi. Iš tikrųjų Džimas yra višta, bet mažoji Rubė nusprendė, kad jis antinas, todėl taip ir liko.

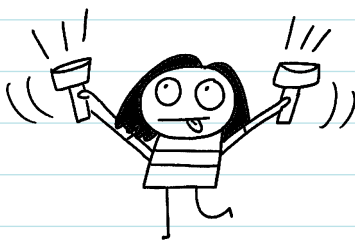
Neįsivaizduoju, kodėl pavadinau jį Džimu, nes nė vieno žmogaus tokiu vardu nepažinojau. Ir taip, rudenį eisiu į šestąją klasę ir vis dar miegu su pliušiniu žaislu, O KĄ? Su antinu galiu kalbėtis apie viską, o jis man visada atsako. Na, ne visai atsako – aš tiesiog žinau, ką jis *atsakytų*, jei mokėtų kalbėti. Dažniausiai jis būna tas sveiko proto balselis, kuris man pataria, kai apninka problemos, baimė ir nerimas.

Antiną Džimą būtinai pasiimsiu į stovyklą. Ten jis galės ramiai pailsėti, nes šalia manęs visada bus Railė.

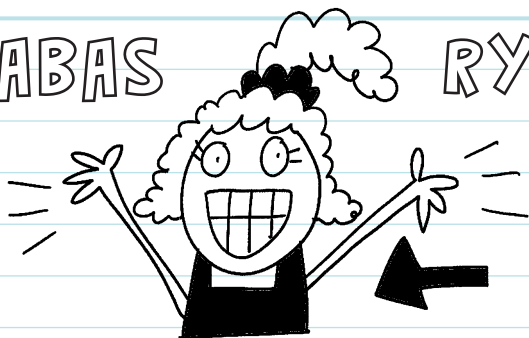

Žiūriu į daiktus, kuriuos pasiimsiu į stovyklą. Žinoma, visko turiu dvigubai daugiau, nei reikia, nes, aišku, *mama* pasirūpino. Užsispyrė, kad apsaugos nuo saulės kremą būtinai turiu pasiimti tris tūbeles. TRIS! Atrodysiu kaip vaiduoklis. Dar nupirko du žibintuvėlius. Po vieną į kiekvieną ranką? O gal tam atvejui, jei netikėtai prireiktų nukreipti avariniu būdu tupiantį lėktuvą?

Žinau, kad ji nori kaip geriau. Ir *turbūt* jos pasiilgsiu. Bet tikrai ne rytinių žadinių. Ką ji be manęs darys visą mėnesį?

LABAS RYTAS!

NE!!!

Tikėjaisi, kad stovyklavimui reikalingų daiktų krūva atgis ir pati stebuklingai sulis į mano lagaminą kaip kokiame „Disney“ filme. Deja. Per tuos daiktus kambaryje kilimo beveik nesimato. Na, pirmam dienoraščio įrašui gal jau pakaks. Kas žino, kokie nuotyčiai dar nuguls į šiuos puslapius.

